

Rapport

Datum: 25 april 2005

Rapportnummer: 2005/133

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Gelderland-Zuid op 3 november 2003 op het politiebureau heeft besloten om na het in gijzeling nemen van zijn ex-echtgenote wegens het niet nakomen van de omgangsregeling voor hun kinderen, de kinderen mee te geven aan zijn ex-schoonouders.

Beoordeling

I. Algemeen

1. Verzoeker heeft tezamen met zijn ex-echtgenote, mevrouw Z, twee dochters, geboren in 1998 en 1999. Na hun echtscheiding heeft de rechtbank Arnhem bij vonnis van 6 maart 2002 een omgangsregeling tussen verzoeker en de kinderen vastgelegd, inhoudende dat de kinderen elke donderdag en vrijdag van 9.00 uur tot 15.00 uur omgang met verzoeker hebben, tot op het moment dat verzoeker over een zelfstandige woonruimte beschikt, vanaf welk moment de kinderen eens in de veertien dagen van donderdag 9.00 uur (de oudste vanuit school) tot zaterdag 12.00 uur bij verzoeker verblijven.

Bij vonnis van de voorzieningenrechter te Arnhem is mevrouw Z op 5 augustus 2002 veroordeeld tot het verlenen van haar medewerking aan de bovengenoemde omgangs- en vakantieregeling, een en ander op straffe van een dwangsom. Z heeft daaraan geen gevolg gegeven. Op 3 september 2002 heeft voorzieningenrechter Bl. te Arnhem mevrouw Z nogmaals veroordeeld tot het verlenen van haar medewerking aan de omgangsregeling. Hierbij heeft de rechter bepaald dat, indien mevrouw Z in gebreke bleef om haar medewerking te verlenen, het vonnis uitvoerbaar zou zijn bij lijfswang (zie Achtergrond, onder 1), wat betekent dat mevrouw Z in gijzeling kon worden gesteld.

Mevrouw Z heeft tot aan begin mei 2003 haar medewerking verleend aan de omgangsregeling.

2. In mei 2003 heeft mevrouw Z aangifte tegen verzoeker gedaan van het plegen van ontucht met (één van) zijn dochters.

Omdat mevrouw Z verzoeker vanaf begin mei 2003 heeft verboden om omgang te hebben met hun kinderen, heeft hij een gerechtsdeurwaarder verzocht om de tenuitvoerlegging van het vonnis van 3 september 2002. Kandidaat-gerechtsdeurwaarder R. heeft op 3 juli 2003 de woning van mevrouw Z bezocht, maar zowel zij als de kinderen waren daar niet aanwezig. Het vonnis is om die reden toen niet ten uitvoer gelegd.

3. Het regionale politiekorps Gelderland-Zuid heeft verzoeker op 12 augustus 2003 uitgenodigd om naar het politiebureau te komen. Daar aangekomen heeft de politie verzoeker aangehouden wegens het plegen van ontucht met een minderjarige. Verzoeker

is ingesloten en in verzekering gesteld. Verzoeker is na enkele dagen heengezonden. Bij brief van 27 augustus 2003 heeft de chef van het district De Waarden van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid namens de officier van justitie aan verzoeker meegedeeld dat hij voor de ontucht niet verder werd vervolgd, vanwege onvoldoende bewijs dat hij het feit daadwerkelijk had gepleegd.

4. Vervolgens heeft verzoeker opnieuw een gerechtsdeurwaarder verzocht om de tenuitvoerlegging van het vonnis van 3 september 2002. Op maandag 3 november 2003 heeft kandidaat-gerechtsdeurwaarder R. mevrouw Z in haar woning aangehouden en in gijzeling gesteld (zie Achtergrond, onder 2). Op verzoek van R. heeft politieambtenaar S. van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid bijstand verleend bij de aanhouding van mevrouw Z (zie Achtergrond, onder 3.).

R. en S. hebben mevrouw Z die dag tezamen met haar twee kinderen vanuit haar woning overgebracht naar het politiebureau. Daar was ook politieambtenaar B. aanwezig, die de dienst van S. had overgenomen. Op het politiebureau zijn de kinderen later afgegeven aan de ouders van mevrouw Z, die inmiddels telefonisch door Z waren geïnformeerd.

Binnen het regionale politiekorps Gelderland-Zuid is senior project agent jeugd Bo. werkzaam, die zich later die dag in het voorval heeft verdiept.

II. Met betrekking tot de klacht van verzoeker

1. Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Gelderland-Zuid op 3 november 2003 op het politiebureau heeft besloten om na het in gijzeling nemen van zijn ex-echtgenote wegens het niet nakomen van de omgangsregeling voor hun kinderen, de kinderen mee te geven aan zijn ex-schoonouders.

Verzoeker heeft in dit kader gesteld dat de politie niet alleen bijstand heeft verleend, maar juist het voortouw heeft genomen door te beslissen om de kinderen mee te nemen naar het politiebureau terwijl zijn advocaat duidelijke afspraken had gemaakt met de gerechtsdeurwaarder dat zijn kinderen in hun eigen woning zouden worden opgevangen door de jeugdagent Bo. Een vriendin van verzoeker zou de kinderen daar ophalen. Verzoeker is van oordeel dat als zijn ex-echtgenote de opvoeding niet op zich kan nemen, de kinderen logischerwijs onder zijn verantwoordelijkheid vallen.

2. De korpsbeheerder heeft ten aanzien van de klacht het standpunt ingenomen dat zij het gewicht van de gedraging waarover verzoeker heeft geklaagd, onvoldoende vindt om in behandeling te nemen. Hierdoor is zij aan een oordeel over de gegrondheid van de klacht niet toegekomen. Wel deelde de korpsbeheerder mee dat zij vindt dat de politie in de onderhavige aangelegenheid juist had gehandeld.

3. Politieambtenaar S. heeft tijdens het onderzoek verklaard dat hij op 3 november 2003 van tevoren met deurwaarder R. had afgesproken om mevrouw Z mee te nemen naar het

politiebureau. Omdat tijdens de aanhouding van mevrouw Z niemand aanwezig was om de kinderen op te vangen, zijn ook zij meegenomen naar het politiebureau. Op het politiebureau had S. aan R. gevraagd om na te denken over waar de kinderen naartoe moesten. Verder had hij R. gevraagd of hij contact had gezocht met de advocaat van verzoeker. Ook had S. gevraagd waar de vader was, en hoe het precies zat met die bezoekenregeling. Volgens hem had hij daarop geen antwoord gekregen.

Volgens S. had mevrouw Z vervolgens op het politiebureau in het bijzijn van de kinderen met R. in een afgesloten ruimte overlegd waar de kinderen naartoe moesten. In deze ruimte was een telefoon aanwezig. Mevrouw Z had in de ruimte haar ouders gebeld met het verzoek om de kinderen te komen halen. De advocaat van verzoeker bleek niet bereikbaar. S. had niet goed begrepen waarom het gebeurde op een dag dat de vader het bezoekrecht niet had. Hij had dit aan R. gevraagd, maar volgens hem realiseerde R. zich dit niet. Korte tijd later waren de moeder en de zus van mevrouw Z naar het politiebureau gekomen. Vervolgens had hij de zaak overgedragen aan zijn collega B., die op dat moment zijn dienst aanving.

S. vond het geen zaak van de politie om de vader te informeren. De politie was slechts gevraagd voor ondersteuning. Soms wordt de politie gedwongen tot het nemen van zo'n beslissing, maar in deze zaak regelde de moeder het zelf. S. wist verder niets af van van tevoren gemaakte afspraken met de politie over waar de kinderen zouden worden ondergebracht.

4. Politieambtenaar B. heeft tijdens het onderzoek verklaard dat toen zijn dienst op 3 november 2003 rond 8.30 uur aanving, zowel Z en de kinderen als de moeder en de zus van Z op het politiebureau aanwezig waren. Mevrouw Z had haar moeder en haar zus telefonisch gevraagd om naar het politiebureau te komen om haar kinderen op te vangen. De vader van Z is later ook nog naar het politiebureau gekomen. De heer S. had de dienst, na een korte briefing, aan hem overgedragen. Z is hierna, rond 9.30 uur, door de gerechtsdeurwaarder meegenomen naar het huis van bewaring te Zwolle. De ouders en de zus van Z hebben de kinderen vervolgens mee naar huis genomen.

B. kan zich nog herinneren dat gerechtsdeurwaarder R. op het politiebureau telefonisch contact had gezocht met de advocaat van verzoeker. Dit lukte niet, en de gerechtsdeurwaarder was hier zeer ontstemd over.

Even later verscheen verzoeker op het politiebureau. B. heeft aan verzoeker uitgelegd dat zijn kinderen waren meegenomen door de ouders van zijn ex-echtgenote Z. Verzoeker is toen even weggeweest, en later weer teruggekomen met het verzoek aan B. om de kinderen bij de ouders van Z op te halen en aan hem over te dragen. Hij had immers ook ouderlijk gezag over de kinderen. B. heeft verzoeker hierop meegedeeld dat hij dat niet ging doen. Hij was op de hoogte van het gezamenlijk gezag over de kinderen, maar hij wist ook dat die dag, een maandag, de kinderen op grond van de bezoekenregeling bij hun

moeder zouden zijn. B. heeft verzoeker uitgelegd dat hij van mening was dat de moeder die dag dan ook mocht bepalen waar de kinderen moesten worden ondergebracht.

Verder wist ook B. niets af van van tevoren gemaakte afspraken die zouden zijn gemaakt met de gerechtsdeurwaarder en politieambtenaar Bo. over waar de kinderen zouden worden ondergebracht.

5. Politieambtenaar Bo. heeft tijdens het onderzoek verklaard dat zij niet bekend was met afspraken tussen verzoekers advocaat en de gerechtsdeurwaarder dat de kinderen door haar zouden worden opgevangen in hun woning, en dat haar niet bekend was dat dit twee weken daarvoor was doorgesproken met de politie. Pas op 3 november 2003 was Bo. op de hoogte gesteld van dit gezin en hetgeen er op 3 november 2003 was gebeurd. Zij heeft nooit iets besproken over de opvang van de kinderen.

6. Deurwaarder R. heeft tijdens het onderzoek verklaard dat op 3 november 2003 een plaats werd aangeboden in het huis van bewaring te Zwolle om daar iemand in gijzeling te stellen. Op die datum was hij, tezamen met politieambtenaar S., naar de woning van mevrouw Z gegaan om haar in gijzeling te stellen. Alvorens R. naar de woning ging, had hij nagedacht over waar de kinderen zouden moeten worden ondergebracht, gezien het feit dat zij vier en vijf jaar oud waren, en het gegeven dat de moeder met de ouderlijke macht was bekleed en de dagelijkse zorg voor de kinderen had. Ook omdat moeder op de hoogte was van het feit dat zij zou kunnen worden gegijzeld, heeft R. ervan mogen uitgaan dat mevrouw Z voorzieningen voor haar kinderen had getroffen. Maar van verzoekers advocaat had R. het verzoek gekregen om de kinderen over te dragen aan verzoeker. De advocaat had hem hiertoe het mobiele telefoonnummer van verzoeker gegeven alsmede het mobiele telefoonnummer van de advocaat waarop hij hem zelfs buiten kantoor tijd zou kunnen bereiken.

Ter plaatse gekomen, was gebleken dat Z geen opvang voor haar kinderen had, zodat ook de kinderen mee naar het politiebureau zijn meegenomen. Vervolgens heeft mevrouw Z aan R. laten weten dat haar kinderen zouden worden opgevangen door haar ouders. Met haar mobiele telefoon heeft zij toen haar ouders gebeld, die even later op het politiebureau verschenen. Zij hebben toen de kinderen meegenomen. Hierna had R. getracht de advocaat van verzoeker op zijn mobiele nummer te bereiken. Zijn telefoon stond echter uit. Later heeft R. de advocaat van verzoeker gesproken en hem gezegd dat de moeder had besloten dat de kinderen naar haar ouders zouden gaan. De advocaat van verzoeker gaf toen aan R. te kennen dat dat formeel klopte en stemde daarmee in.

R. had het van de situatie laten afhangen waar de kinderen naartoe zouden gaan. Omdat de kinderen op dat moment bij de moeder waren, zij volgens de omgangsregeling die dag ook bij de moeder behoorden te zijn, en omdat de moeder zelf al opvang had geregeld bij haar ouders, heeft R. geen bezwaar gezien waarom de kinderen niet door die ouders zouden kunnen worden opgevangen. Hoewel de advocaat van verzoeker bij de

opdrachtbrief anders had verzocht, heeft R. de beslissing van de moeder gerespecteerd.

7. Verzoekers advocaat Sm. heeft tijdens het onderzoek verklaard dat hij enkele weken vóór de ingijzelingstelling op 3 november 2003 overleg gehad met deurwaarder R. Sm. was daarom op de hoogte van de geplande datum van de ingijzelingstelling. Verzoeker overigens ook. Met de deurwaarder had Sm. afgesproken dat ook de kinderen zouden worden meegenomen naar het politiebureau. Op het politiebureau zouden de kinderen dan worden overgedragen aan verzoeker. Sm. had enkele dagen voor de ingijzelingstelling aan R. het 06-nummer van verzoeker gegeven.

Met verzoeker had Sm. afgesproken dat hij die dag 'standby' zou staan. Het leek Sm. namelijk niet verstandig als verzoeker op het politiebureau zou zijn als zijn ex-echtgenote daar nog was. Sm. is ervan uitgegaan dat deurwaarder R. na de ingijzelingstelling contact zou opnemen met verzoeker om de kinderen over te dragen. Toen hij later aan deurwaarder R. vroeg waarom dit niet was gebeurd, antwoordde R. dat de ex-echtgenote zelf al opvang had geregeld. Sm. zelf was in de vroege morgen van 3 november 2003 telefonisch niet bereikbaar, omdat hij rond die tijd nog niet op kantoor is. Dit was volgens hem ook niet nodig, omdat hij het telefoonnummer van verzoeker aan R. had gegeven.

8. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat bestuursorganen gevolg geven aan rechterlijke uitspraken. Dit houdt onder meer in dat bestuursorganen aanwijzingen omtrent ouderlijk gezag uit een rechterlijke uitspraak nauwgezet moeten volgen bij de ten uitvoerlegging van een vonnis.

Voorts houdt het vereiste van rechtszekerheid onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit brengt onder meer mee dat ambtenaren van de politie door hen gemaakte afspraken met burgers behoren na te komen.

9. Uit het onderzoek naar de klacht van verzoeker is het volgende gebleken.

Deurwaarder R. heeft de geplande ingijzelingstelling op 3 november 2003 van verzoekers ex-echtgenote Z wegens het niet nakomen van de omgangsregeling voor hun kinderen van tevoren met verzoekers advocaat Sm. besproken. Sm. had R. hierbij verzocht om de kinderen van verzoeker en Z over te brengen naar het politiebureau, waarna de kinderen konden worden overgedragen aan verzoeker. Sm. had vervolgens verzoeker verzocht om op 3 november 2003 klaar te staan om zijn kinderen op te vangen.

Op 3 november 2003 heeft deurwaarder R. de ex-echtgenote Z en de kinderen inderdaad overgebracht naar het politiebureau. Op verzoek van R. had politieambtenaar S. bij de aanhouding van Z bijstand verleend. Op het politiebureau heeft mevrouw Z met medeweten van R. echter telefonisch contact opgenomen met haar ouders, die de kinderen vervolgens van het politiebureau hebben opgehaald. Omdat de kinderen op 3

november 2003 bij Z waren en daar op grond van de omgangsregeling ook behoorden te zijn, en omdat Z uiteindelijk zelf voor opvang van haar kinderen had gezorgd, had de deurwaarder, ondanks het verzoek van verzoekers advocaat, hiertegen geen bezwaar gemaakt.

10. Hierdoor is komen vast te staan dat de politie bij de ingijzelingstelling van Z slechts bijstand heeft verleend. Hierbij zijn de beslissingen om de kinderen naar het politiebureau over te brengen en vervolgens mee te geven aan de ex-schoonouders van verzoeker, genomen door de deurwaarder en niet door de politie. De deurwaarder was immers belast met de tenuitvoerlegging van het vonnis. Nu verder niet aannemelijk is geworden dat de politie op de hoogte is geweest van de door verzoeker gestelde afspraken tussen de advocaat van verzoeker en de deurwaarder omtrent de opvang van de kinderen door politieambtenaar Bo. in hun eigen woning, moet dan ook worden gesteld dat de verwachting van verzoeker jegens de politie dat zijn kinderen op 3 november 2003 aan hem zouden worden meegegeven, niet gerechtvaardigd is geweest. Deze verwachting is gewekt door de advocaat van verzoeker in diens contacten met, en opdrachtbrief aan de deurwaarder en niet door de politie.

11. Dat de politie de deurwaarder heeft bijgestaan om de kinderen mee te geven aan de ex-schoonouders van verzoeker is voorts niet onjuist geweest. Tijdens het onderzoek heeft rechter Bl. in zijn nadere uitleg van het vonnis van 3 september 2002 namelijk aangegeven dat de kinderen in deze situatie onder gezag moeten worden geplaatst, dat wil zeggen moeten worden afgegeven aan een persoon die met het gezag is belast. Maar volgens Bl. is ook van belang waar de kinderen hun vaste woon- of verblijfplaats hebben. Als de kinderen hun vaste verblijfplaats bij de gezaghebbende moeder hebben, dan heeft deze moeder het recht en tegelijk ook de plicht om een voorziening te treffen voor het geval zij niet in staat is voor de kinderen te zorgen. Die voorziening geldt dan als vervanging van de gewone verblijfplaats van de kinderen. Indien de vader het daar niet mee eens is, dient hij zich tot de rechter te wenden met het verzoek om de vaste verblijfplaats van de kinderen elders te bepalen. Pas als de moeder geen voorziening heeft getroffen, kan de andere ouder aan wie het gezag toekomt zich beroepen op zijn gezagsrecht.

De vader heeft in dit geval echter wel het recht op omgang volgens de daartoe overeengekomen regeling. Hierbij bestaat de plicht om na afloop van de omgang de kinderen weer terug te brengen naar de plaats waar ze hun gewone verblijfplaats hebben, dit wil zeggen naar de moeder of, indien dit door de moeder is bepaald, naar haar ouders.

12. Nu de ingijzelingstelling heeft plaatsgevonden op een maandag, terwijl verzoeker volgens omgangsregeling eens in de veertien dagen recht op omgang heeft vanaf de donderdag tot en met de zaterdag, heeft een juiste tenuitvoerlegging van het vonnis van 3 september 2002 tot gevolg dat de kinderen behoren te worden meegegeven aan een persoon die door de gezaghebbende moeder is aangewezen. Dit doet echter niets af aan het recht van verzoeker op omgang met de kinderen op de in het vonnis vastgestelde

dagen. Gelet op het vorenstaande kan niet worden gezegd dat de politie door haar handelwijze geen gevolg heeft gegeven aan een rechterlijke uitspraak.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

14.1 Met betrekking tot gedragingen van de politie die geen onderwerp van de klacht vormen wordt ten overvloede nog het volgende overwogen.

Verzoeker heeft tijdens het onderzoek nog aangegeven dat de inhoud van de door politieambtenaar Bo. opgemaakte mutaties van het voorval hebben bevestigd dat de politie onprofessioneel, onzorgvuldig en partijdig te werk is gegaan.

Tijdens het onderzoek is gebleken dat in de door Bo. opgemaakte mutaties onder meer is opgenomen dat zij de ex-schoonouders van verzoeker heeft geadviseerd om de kinderen op donderdag en vrijdag, de dagen dat verzoeker recht heeft op omgang, in ieder geval thuis te houden. En misschien op maandag en dinsdag ook. Verder wordt vader afgeschilderd als iemand met escalerend gedrag. Ook wordt gemeld dat de kinderen in geen geval aan verzoeker worden meegegeven, en voorts staat in een mutatie dat er bij meldingen omtrent dit geval alert moet worden gereageerd. Verzoeker is een Joegoslaaf, van wie niet precies bekend is hoe hij in elkaar steekt. Er moet voorzichtigheid worden betracht bij het benaderen van verzoeker, omdat er in het verleden verhalen waren dat hij een vuurwapen zou hebben en op een schietclub zou gaan. Bo. zou dit nog navragen, aldus de mutaties.

14.2 Tijdens het onderzoek heeft politieambtenaar Bo. verklaard dat zij de ex-schoonouders inderdaad heeft geadviseerd om de kinderen niet naar school te laten gaan, zeker niet op de dagen dat verzoeker recht op omgang had. Dit had zij in overleg met de school van de kinderen gedaan. Het was haar duidelijk dat verzoeker hoe dan ook de kinderen bij zich wilde hebben conform de omgangsregeling, en het was haar duidelijk dat de familie van verzoekers ex-echtgenote hier absoluut niet aan wilde meewerken. Hierdoor zou bij het ophalen van de kinderen van school een escalatie kunnen ontstaan tussen beide partijen, wat de kinderen veel schade zou berokkenen. Voorts deelde Bo. mee dat de inhoud van de mutaties voor haar achteraf ook wel wat heftig klinkt, maar dat deze tekst niet persoonlijk was bedoeld. Wat zij heeft bedoeld, is dat haar ervaring met Joegoslaven die in aanraking met de politie komen is dat zij nogal onberekenbaar zijn. Bo. wilde dit in de mutatie aan haar collega's uit voorzorg doorgeven. Hoewel Bo. Joegoslaven niet over één kam wil scheren, vond zij het, gezien haar ervaringen, van belang om er naar haar collega's toe bij te zetten dat het een Joegoslaaf betrof. Bo. heeft verder geen andere reden om aan te nemen dat verzoeker gevaarlijk is. Wel had zij ooit in het bedrijfsprocessensysteem van het politiekorps gelezen dat er een verhaal bekend was over een vuurwapen. Zij heeft dat verder niet nagetrokken, maar wel ter waarschuwing in de mutatie vermeld.

Bo. kon zich voorstellen dat deze tekst voor verzoeker zeer partijdig is overgekomen, en dat verzoeker in het begin het gevoel heeft gehad dat de politie zich partijdig had opgesteld. Maar later heeft zij met verzoeker en zijn vriendin gesproken, en hem uitgelegd waarom de politie op deze wijze had gehandeld. Verzoeker is volgens Bo. een rustige, vriendelijke man, en snapte volgens haar uiteindelijk wel waarom de politie het op deze manier had aangepakt, aldus Bo.

14.3 De Nationale ombudsman constateert dat Bo. achteraf geen concrete redenen heeft kunnen geven op grond waarvan zij verzoeker als escalerend, agressief of anderszins negatief heeft afgeschilderd, maar op basis daarvan wel de familie van Z heeft geadviseerd om de kinderen van school te houden en haar collega's heeft ingelicht dat hij als Joegoslaaf als onberekenbaar kan worden aangemerkt. Aldus heeft Bo., zoals zij ook zelf heeft aangegeven, na de overdracht van de kinderen aanvankelijk de indruk gewekt partijdig te zijn.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid is niet gegrond.

Onderzoek

Op 12 december 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer X te Y, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid (de burgemeester van Nijmegen), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd aan drie betrokken politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Deze ambtenaren zijn tijdens het onderzoek gehoord. Tevens werden tijdens het onderzoek drie getuigen gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Verzoeker deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reacties van de korpsbeheerder en betrokken ambtenaar B. gaven geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen. Betrokken ambtenaar Bo. en S. gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoeker heeft tezamen met zijn ex-echtgenote, mevrouw Z, twee dochters, respectievelijk geboren op 31 augustus 1998 en 21 juli 1999. Na hun echtscheiding stelde de rechtbank Arnhem bij vonnis van 6 maart 2002 een omgangsregeling tussen verzoeker en de kinderen vast, inhoudende dat de kinderen elke donderdag en vrijdag van 9.00 uur tot 15.00 uur omgang met verzoeker hebben, tot op het moment dat verzoeker over een zelfstandige woonruimte beschikt, vanaf welk moment de kinderen eens in de veertien dagen van donderdag 9.00 uur (de oudste vanuit school) tot zaterdag 12.00 uur bij verzoeker verblijven. Ook hield deze omgangsregeling in dat de kinderen de helft van de schoolvakanties en hoogtijdagen omgang met verzoeker hebben.

Bij vonnis van de voorzieningenrechter te Arnhem werd mevrouw Z op 5 augustus 2002 veroordeeld tot het verlenen van haar medewerking aan de bovengenoemde omgangs- en vakantieregeling, een en ander op straffe van een dwangsom. Z gaf daaraan geen gevolg. Op 3 september 2002 veroordeelde voorzieningenrechter Bl. te Arnhem mevrouw Z nogmaals tot het verlenen van haar medewerking aan de omgangs- en vakantieregeling. Hierbij bepaalde de rechter dat, indien mevrouw Z in gebreke zou blijven om haar medewerking te verlenen, het vonnis uitvoerbaar zou zijn bij lijfswang (zie Achtergrond, onder 1), met dien verstande dat mevrouw Z voor elke keer dat zij zou weigeren de omgangs- en vakantieregeling na te komen niet langer dan twee dagen in gijzeling zou worden gesteld, waarbij in totaal niet langer dan één maand ingijzelingstelling was toegestaan.

Mevrouw Z verleende tot aan begin mei 2003 haar medewerking aan de omgangsregeling.

2. In mei 2003 deed mevrouw Z aangifte tegen verzoeker van het plegen van ontucht met (één van) zijn dochters.

3. Omdat mevrouw Z verzoeker vanaf begin mei 2003 verbood om omgang met hun kinderen te hebben, verzocht hij een gerechtsdeurwaarder om de tenuitvoerlegging van het vonnis van 3 september 2002. Kandidaat-gerechtsdeurwaarder R. bezocht op 3 juli 2003 de woning van mevrouw Z, maar zowel zij als de kinderen waren daar niet aanwezig. Het vonnis is om die reden op die datum niet ten uitvoer gelegd.

4. Het regionale politiekorps Gelderland-Zuid nodigde verzoeker op 12 augustus 2003 uit om naar het politiebureau te komen. Daar aangekomen hield de politie verzoeker aan wegens het plegen van ontucht met een minderjarige. Verzoeker werd ingesloten en in verzekering gesteld. Verzoeker werd na enkele dagen weer heengezonden.

5. Bij brief van 27 augustus 2003 deelde de chef van het district De Waarden van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid verzoeker onder meer mee dat hij voor de ontucht

niet zou worden vervolgd, omdat er onvoldoende bewijs was dat hij het feit had gepleegd.

6. Vervolgens verzocht verzoeker de gerechtsdeurwaarder nogmaals om tenuitvoerlegging van het vonnis van 3 september 2002. Hierop hield kandidaat-gerechtsdeurwaarder R. mevrouw Z op maandag 3 november 2003 in haar woning aan om haar in gijzeling te stellen (zie Achtergrond, onder 2). Op verzoek van R. verleende ambtenaar S. van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid bijstand bij de aanhouding (zie Achtergrond, onder 3). R. en S. brachten mevrouw Z die dag tezamen met haar twee kinderen over naar het politiebureau. Op dit politiebureau was ook politieambtenaar B. aanwezig, die de dienst van S. overnam. De kinderen zijn vervolgens opgehaald door de ouders van mevrouw Z, die inmiddels telefonisch door Z waren geïnformeerd.

Binnen het regionale politiekorps Gelderland-Zuid is senior project agent jeugd Bo. werkzaam, die zich later die dag in het voorval heeft verdiept.

7. Bij brief van 3 november 2003 diende verzoeker een klacht in bij de chef van het district De Waarden van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid. Deze klacht hield onder meer het volgende in:

"Op 3 november 2003, in de vroege ochtend, ben ik het slachtoffer geworden van een onwettige ad hoc beslissing door politiebeambte de heer B. op het politiebureau (...).

Het gaat om een langlopend conflict omtrent de omgangsregeling rond mijn beide dochters, tussen mij (...) en mijn ex echtgenote mevr. Z (...).

De rechter veroordeelde mevrouw Z op 6 maart 2002 en vervolgens bij herhaling op 3 september 2002 tot nakoming van de omgangsregeling bij niet nakoming op straffe van lijfswang. Zij heeft dat echter volledig aan haar laars gelapt. Tot het volledige eindstadium voor iedereen was bereikt en het onrecht tot staan kon worden gebracht. Althans die illusie had ik en mijn raadsman Mr. Sm. Op 3 juli zou de dame in kwestie met hulp van de deurwaarder in hechtenis worden genomen maar helaas de vogel was al gevlogen en het was volkomen onduidelijk waar de kinderen verbleven in ieder geval waren ze niet op school. De vraag was nu zou het recht zegevieren en de mevrouw alsnog worden opgepakt. Helaas waarom die ingreep niet plaatsvond zal altijd wel een mysterie blijven. Er volgde een stille periode waar in alle duistere broeierigheid mevr. Z de volgende zet kon bedenken.

Binnen mijn vriendenkring bedachten we wat mevrouw aan valse beschuldigingen zou gaan bedenken om door de mazen van het recht heen te slippen, zij kon kiezen uit;

1 discriminatie

2 moord

3 stalking

4 aanranding

5 mishandeling

6 incest

En ja hoor, mevrouw Z koos voor het laatste. Raak! Ik werd opgepakt ondanks mevrouws reputatie, op 12-08-2003 was het zover, (...). Uiteraard was deze valse aantijging op geen enkele manier hard te maken en op grond daarvan werd ik nog diezelfde week vrijgelaten. Er is niets bewezen maar de twijfel blijft. Het laat zich volledig raden welk een diepe tragedie al deze walgelijke verdachtmakingen en vooral de incestleugen in mijn leven teweeg heeft gebracht. Dit kan nooit meer goed worden gemaakt en ik kan mij voorstellen hoever iemand tot het uiterste wordt gedreven. In dat geval is de hele maatschappij met zijn normen en waarden-filosofie medeschuldig.

Daarom wil ik U met klem verzoeken grijp in en stop die slechte vrouw af!

En ja zo dacht ik dat gaat dan nu gebeuren er zal recht worden gedaan.

In de vroege morgen van maandag 3 november 2003 vervoegde de deurwaarder (R.) gesteund door een flinke politiemacht zich aan het pand (...) met een bevel tot hechtenisneming van Z. Mevrouw werd samen met beide kinderen afgevoerd naar het politiebureau (...). Tot dusver was de door de rechter verordonneerde procedure volledig goed gelopen.

Eenmaal op het politiebureau ging het mis.

Mevrouw trok alle hysterie registers open en onder die druk blijken maar weinig mannen overeind te blijven. Soms is het leven een tranendal. (...) politiebeambte de heer B. geeft mijn beide dochters aan mijn voormalige schoonouders mee, die ze vervolgens op hun adres (...) ondergebracht hebben. Controle wat daar gebeurt? milieu-risico's? Ik ben samen met mijn ex-vrouw de enige wettelijke persoon c.q. vader die gelet volgens de wet en uitspraak van de rechter recht hebben op mijn kinderen en niet een derde persoon uit de zeer bedenkelijke familiesfeer.

Argument van de beslissers op het bureau; de vader zou de kinderen kunnen ontvoeren. Bij die uitspraak reizen de haren ten berge, immers ik ben meerdere malen gedurende de 'crisisjaren' met mijn beide dochters in mijn geboorteland geweest en ook tijdens binnenlandse vakanties had ik bij wijze van spreken alle kansen voor een vermeende ontvoering gehad. Echter ik handelde correct en geheel volgens de afspraken. Maar ja, afkomst verloochent zich niet in de Betuwe en zoals de waard is enz.

De toestand is zeer ernstig en er is maar weinig voor nodig om tot een finale explosie te komen. Ik verwacht geen Salomons oordeel van U, maar wel dat mij recht wordt gedaan. Dus erkenning van de procedure fouten op het bureau (...) en genoegdoening in de vorm van evenwichtig recht.

(...)

Naar ik hoop is deze brief voor U voldoende aanleiding om in te grijpen en die maatregelen te treffen die nodig zijn om alles weer in het goede spoor te krijgen."

8. De chef van het district De Waarden reageerde bij brief van 25 november 2003 onder meer als volgt op de klacht:

"Na onderzoek bleek mij het volgende:

De politie was op maandag 3 november 2003 ter ondersteuning van de gerechtsdeurwaarder bij de tenuitvoerlegging van een vonnis aanwezig. De politie mengt zich niet inhoudelijk in procedures of zaken die beslist worden door een civiele rechter. Beslissingen door politieagenten berusten op objectieve, geldende rechtsregels. Persoonlijke meningen moeten zoveel mogelijk buiten beschouwing gelaten worden. Dit is in het belang van de rechtszekerheid en rechtsgelijkheid.

Bij de tenuitvoerlegging van het vonnis van de civiele rechter was geen passage opgenomen waarin werd verwoord dat de kinderen na in gijzelingneming van de moeder bij de vader moesten worden ondergebracht.

Objectief gezien had de moeder op die maandag het gezag over de kinderen. Zij wenste dat de kinderen bij haar moeder cq ouders werden ondergebracht. Wij hebben die wens te respecteren. Van enige onwettigheid is hier geen sprake. De betrokken politieagent heeft juist gehandeld.

Met betrekking tot de voogdij cq de ouderlijke macht verwijs ik u naar de civiele rechter.

De gedraging van betreffende politieambtenaar geeft mij onvoldoende aanleiding om uw klacht in behandeling te nemen."

9. Bij brief van 8 december 2003 liet verzoeker de chef van het district De Waarden nog onder meer het volgende weten:

"Voor alle duidelijkheid wil ik benadrukken dat ik in geen geval op de persoon van de uitvoerende politiebeambte speel. Van kwade trouw is mijns inziens geen sprake en alhoewel ik het niet met uw verklaring eens ben heb ik begrip voor de wijze waarop u uw medewerker in bescherming neemt. In de kern van de zaak gaat het erom dat bij de rechter het ouderlijk gezag over mijn kinderen nimmer ter discussie heeft gestaan. Immers

het gezag berust uitsluitend bij mijn ex echtgenote mevrouw Z als moeder en bij mij als vader (...) en bij niemand anders. De wijziging van die gezagssituatie berust uitsluitend na een beslissing van de rechter. Mijn vrouw noch ik kunnen een wettelijke regel niet negeren dus is een gezagsoverdracht ter plekke onwettig. In het minste geval had hierover overleg met mij dienen plaats te vinden. Dat is dus niet gebeurd. Ik werd gewoon met het feit geconfronteerd. (...) Mevrouw Z telefoneerde met haar mobiel naar haar ouders die vliegensvlug naar het politiebureau (...) kwamen rijden en achter het gebouw parkeerden. Het laat zich raden welk tafereel de politiebeambte daarmee het bureau binnenhaalde. Dat men op het bureau niet tegen deze vorm van geweld was opgewassen en dus voor de wil van deze groep boog is laakbaar.

Men had deze ellende kunnen voorkomen door dit gezelschap buiten de deur te houden en mij, als vader en wettelijke gezagsdrager over mijn kinderen, te bellen. Nogmaals mijn ex-vrouw en ik als vader kunnen het gezag zomaar niet aan anderen overdragen. Dat heeft te maken met die rechtsgelijkheid waarover u in uw brief spreekt. Laat ik duidelijk zijn over mijn leefsituatie. Ik heb een vaste betrekking en draag geheel volgens afspraak mijn alimentatie af. Ik heb in Nederland en ook in mijn geboorteland een goede naam en daaraan kan de valse beschuldiging van mevrouw Z gelukkig niets veranderen. Ik beweeg mij in het maatschappelijke verkeer tussen vrienden en kennissen die door iedereen gerespecteerd worden. Ik bewoon een fraai huis op een bijzonder nette locatie en woon daar samen met een vriendin die al jaren goed en zorgzaam is voor mijn beide kinderen.

Er is geen enkele reden om mij de omgang met mijn kinderen te verhinderen en ook de rechter blijkt bij elke confrontatie mij daarover in het gelijk te stellen.

Van een z.g. ontvoering naar mijn voormalig geboorteland is nimmer sprake geweest en laat ik daarin vooral duidelijk zijn: ik ben een Nederlander, neem deel aan deze maatschappij en cultuur en ben hier dus thuis.

Mijn kinderen zijn meerdere malen met mij naar mijn geboorteland geweest en ook in Nederland hebben wij vakantieperioden doorgebracht.

Er is voor mij geen enkele reden om daarin verandering te brengen.

Ik dank u hartelijk voor uw reactie waarbij ik nogmaals benadruk dat er van kwade gevoelens van mij ten aanzien van de genoemde politiefunctionaris absoluut geen sprake is."

B. Standpunt verzoeker

1. Het standpunt van verzoeker staat hiervoor weergegeven onder Klacht.
2. Voorts deelde verzoeker bij brief van 19 februari 2004 nog onder meer het volgende aan de Nationale ombudsman mee:

"Naar mijn mening heeft de politie niet ondersteund maar juist het voortouw getrokken door te beslissen de kinderen mee te nemen naar het politiebureau terwijl mijn advocaat duidelijke afspraken had gemaakt met de gerechtelijke deurwaarder dat de kinderen zouden worden opgevangen in hun huis door de jeugdcoördinator (Bo.) van de politie en dat een vriendin van mij, die de kinderen ook heel goed kennen en waarderen, hen zou meenemen naar mijn huis. Dit was ruim twee weken voor de ingijzelingname doorgesproken en de politie wist hier uiteraard ook van af.

(...) (De districtschef; N.o.) geeft verder aan dat in het vonnis van de civiele rechter geen passage opgenomen was waarin werd verwoord dat de (kinderen na ingijzelingname van de moeder bij de vader moesten worden ondergebracht. Naar mijn mening is deze interpretatie te eng en zeer naar de letter: het duidelijke doel van de ingijzelingname is uiteraard dat de omgangsregeling op gang gebracht moest worden. Bovendien heb ik samen met mijn ex-vrouw het gezag over mijn kinderen. Als mijn ex-vrouw wegvalt dan komen de kinderen logischerwijze daarna onder mijn verantwoordelijkheid te vallen.

In een onlangs gehouden onderzoek van de Kinderbescherming naar de opvoedsituatie van mijn kinderen geeft de Politie (...) verder aan dat zij bij de ingijzelingname mijn schoonouders heeft benaderd en hen heeft geadviseerd de kinderen niet naar school te laten gaan, zeker niet de donderdagen en vrijdagen omdat op deze dagen de omgangsregeling van kracht was.

Zoals blijkt uit bovenstaande passages heeft de politie wel degelijk inhoudelijk gemengd in de beslissing van de civiele rechter. Ik ben dan ook van mening dat in deze zaak emotioneel en zeer zeker niet neutraal is gehandeld door de Politie. Bovendien blijkt ook dat zij inhoudelijk totaal niet op de hoogte waren van de hele situatie. Zij hadden tijdig en veel frequenter contact moeten opnemen met Bureau Jeugdzorg (...) en de Kinderbescherming te Arnhem."

C. Standpunt korpsbeheerder

1. De beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid nam bij brief van 2 april 2004 het volgende standpunt in over de klacht:

"...De heer X (verzoeker; N.o.) heeft zijn klacht in eerste instantie bij brief van 13 november 2003 ingediend bij de chef van het district De Waarden van mijn korps. Deze heeft na onderzoek geoordeeld dat het gewicht van de gedraging van de betrokken politieambtenaren, waarover de heer X klaagt, kennelijk onvoldoende is. Conform artikel 10 lid 3 van de Klachtenregeling optreden politieregio Gelderland-Zuid heeft de districtschef vervolgens besloten de klacht van de heer X niet in behandeling te nemen. Dit heeft hij de heer X bij brief van 25 november 2003 meegedeeld. U vraagt mij aan te geven of ik de klacht gegrond acht. Op grond van de mij ter beschikking staande informatie zie ik geen aanleiding af te wijken van het oordeel van de eerdergenoemde districtschef. Dit

betekent dat naar mijn mening de gedraging van de politie, waarover geklaagd wordt, onvoldoende gewicht heeft om de klacht daarover in behandeling te nemen, zodat ik aan een oordeel over de gegrondheid van de klacht niet toekom. Overigens deel ik de zienswijze van de districtschef dat de politie in de onderhavige aangelegenheid juist gehandeld heeft..."

2. Bij haar standpunt voegde de korpsbeheerder meerdere politiemutaties. In de door betrokken politieambtenaar Bo. opgemaakte mutatie van 3 november 2003 is onder meer het volgende opgenomen:

"N.a.v. de gijzeling door de deurwaarder van moeder Z en de situatie daar tengevolge met de kinderen gebeld met de Raad, het AMK en Bureau Jeugdzorg (om een lang verhaal kort te maken) . Raad adviseerde een melding te doen bij het AMK. Zij zijn (nog) niet bezig geweest met dit gezin, hebben alleen alle stukken van de rechtbank voor evt. latere bijstand tijdens de zitting in januari 2004. Daar de kinderen niet acuut in nood verkeren (dat is natuurlijk maar de vraag: wat gaat pa namelijk doen?) en er op dit moment geen vrees is voor het welbevinden moet het AMK worden ingeschakeld daar de Raad in dit geval een tweedelijns positie heeft (rechtstreeks melden naar de Raad door ons is niet toegestaan).

(...)

Kinderen zijn vandaag niet naar school geweest (...). Mocht wel van de school, maar alleen op verantwoording van de familie. Dit hebben ze niet gedaan. Oma was vanmiddag met de kindjes even wat boodschapjes doen en zij zag pa alweer bij de school staan om zijn kinderen kennelijk op te halen.

Vader heeft het ouderlijk gezag, dus als hij erop staat zal hij de kinderen mee moeten krijgen. Opa en oma kunnen natuurlijk er alles aan doen om de kinderen niet mee te geven maar als er niets meer aan te doen is zullen ze uiteindelijk dat toch moeten, ook al is dat eventueel niet wenselijk.

Wij gaan ons in elk geval niet voor het karretje laten spannen, zowel niet door vader als door de familie van moeder. De zaak ligt nu bij AMK en Jeugdzorg, en daar hoort het ook thuis. Het is en blijft allemaal civielrechtelijk, dus geen taak voor ons. Alleen natuurlijk als er strafbare feiten gepleegd gaan worden komen wij in beeld."

3. In de door betrokken politieambtenaar Bo. opgemaakte mutatie van 5 november 2003 is onder meer het volgende opgenomen:

"Dinsdag wederom de gehele dag bezig geweest met dit 'geval'. Wat is er uiteindelijk uitgekomen?"

X wil koste wat kost zijn kinderen bij zich hebben conform de omgangsregeling, te weten: donderdag van 09:00 uur tot zaterdag tot 12:00 uur.

De familie Z wil hier ABSOLUUT niet aan meewerken en zal de kinderen niet aan hem meegeven. Wij als politie zullen ook niet meewerken met vader om zijn kinderen te krijgen.

Zowel de school als ikzelf heb de familie geadviseerd de kinderen op donderdag in elk geval van school te houden. School wil (uiteraard) geen drama bij hen.

Er ligt weliswaar een gerechtelijke uitspraak dat er een omgangsregeling is voor vader, maar als daar door 1 van de partijen niet aan gehouden wordt is dit een civiele zaak en zullen ze het via de advocaat moeten regelen en zo nodig een nieuwe civiele procedure opstarten.

Wij kunnen uiteraard wel gebeld worden, of door school (...) of door familie Z (...) indien vader de boel komt laten escaleren. Wij zullen dan deëscalerend optreden zoals wij dat altijd doen. Wij geven in GEEN geval de kinderen aan vader mee.

(...)

Er is een afspraak op locatie gemaakt van de (...) (familie; Z; N.o.) en (...) school dat er bij meldingen omtrent dit verhaal ALERT gereageerd gaat worden. Vader is een Joegoslaaf en we weten niet precies hoe hij in elkaar steekt maar wees uiteraard voorzichtig met het benaderen van deze man daar in het verleden verhalen waren dat hij een vuurwapen zou hebben en bij een schietclub zou gaan. Ik zal morgenochtend nog even aan H. vragen hoe dat nu in elkaar zit.

We zullen dus moeten afwachten wat vader gaat doen. Alle ketenpartners in deze zijn op de hoogte van wat we gaan doen, of juist: niet gaan doen. Bij ontwikkelingen volgt wederom nader bericht!"

4. In de door betrokken politieambtenaar Bo. opgemaakte mutatie van 6 november 2003 is onder meer het volgende opgenomen:

"School heeft vandaag gebeld dat de kinderen vandaag niet op school zijn. Gebeld met de familie en de kinderen gaan morgen ook niet naar school.

Vader had gebeld met nog wat vragen, hij had schriftelijk bericht van het AMK gehad dat de zaak in onderzoek is en doorverwezen is naar de Raad.

Hij vertelde tevens dat op dinsdag 11 november er een kort geding dient welke de familie van Z heeft aangespannen voor stopzetting van de executie (dus dat Z wordt vrijgelaten). Hij zal zelf in die zaak gaan vragen om wijziging verblijfplaats van de kinderen (tijdelijke voogdij).

Even later belde de heer K. van (...) (de school; N.o.). Pa was geweest om zijn kinderen op te halen om 11.30 uur. K. vertelde hem dat de kinderen niet op school waren. K. gaf

aan dat pa wel rustig was maar dat hij eruit zag alsof hij K. niet echt geloofde.

Ik heb contact opgenomen met leerplichtambtenaar Be. Ik heb haar medegedeeld dat de kinderen op mijn advies vandaag en morgen niet naar school zijn en misschien maandag en dinsdag ook niet. Dit omdat ik verwachtte dat pa de ouders van Z zou gaan aangeven bij leerplicht dat ze de kinderen thuishouden van school.

En jawel, een half uurtje later belde Be. mij terug dat pa bij haar op de stoep stond. Zij zou een gesprek met hem aangaan..."

D. Reactie verzoeker

Verzoeker reageerde bij brief van 1 juni 2004 onder meer als volgt:

"Met de onderstaande geciteerde passages uit het BPS van Politie Gelderland-Zuid (de hiervóór, onder C. genoemde mutaties; N.o.) kan ik nu nog duidelijker laten zien dat de politie niet alleen heeft ondersteund maar zich wel degelijk inhoudelijk met de zaak heeft bemoeid. Daarom staat mijn klacht nog overeind. Voorst kan ik vaststellen dat op basis van vooronderstellingen en 'geruchten en verhalen' een negatieve mening over mij wordt gevormd, iets wat de politie zeer zeker niet mag en kan doen. De politie is naar mijn mening zeer onprofessioneel, onzorgvuldig en partijdig te werk gegaan.

Passages BPS:

'Wij als politie zullen ook niet meewerken met vader om zijn kinderen te krijgen.'

'Zowel de school als ikzelf heb de familie geadviseerd de kinderen donderdag in elk geval van school te houden.'

'Wij geven in geen geval de kinderen aan vader mee.'

'Vader is Joegoslaaf en we weten niet precies hoe hij in elkaar steekt maar wees uiteraard voorzichtig met het benaderen van deze man daar in het verleden verhalen waren dat hij een vuurwapen zou hebben.' (Waar slaat dit in godsnaam op? Steken Joegoslaven dan anders in elkaar dan Nederlanders, bovendien ben ik Nederlander!!)

'Ik heb haar meegedeeld dat de kinderen op mijn advies vandaag en morgen niet naar school zijn en misschien maandag en dinsdag ook niet.'

(...)

Ik hoop dat u begrijpt dat ik me op zijn zachts gezegd onjuist behandeld voel door Politie Gelderland-Zuid en dat ik daar niet overheen kan stappen omdat ik domweg niet kan begrijpen dat dit heeft kunnen gebeuren. Het gaat mij ook niet 'om het klagen'. Ik heb meerder malen gesprekken met de Politie (...) aangevraagd, maar ik kreeg elke keer weer

het gevoel dat ik lastig was. Ik word gewoonweg niet serieus genomen. Dat accepteer ik niet.

Ik ben nu ruim drie jaar gescheiden en drie jaar aan het vechten om mijn eigen kinderen te kunnen zien. En ik heb hierin mede dankzij de tussenkomst van de kinderrechter goede stappen gemaakt, ondanks dat mijn vrouw iedere vorm van contact frustreert. De kinderrechter heeft mijn vrouw in eerste instantie gewaarschuwd, daarna boetes opgelegd. Toen dat niet hielp werd een ingijzelingname ingesteld, na drie jaar. En dit wordt dan door onzorgvuldig handelen van de Politie Gelderland-Zuid gefrustreerd? De bedoeling van de kinderrechter was dat mevrouw de omgangsregeling op gang zou brengen. Dit was ook doorgegeven aan de deurwaarder, en de deurwaarder had dit twee weken van te voren doorgenomen met de politie. Ze waren dus op de hoogte. En wat doet de politie? De politie gaat dan interveniëren en adviseren aan school, BJZ en de leerplichtambtenaar de kinderen vooral niet aan mij mee te geven!?"

E. verklaring betrokken ambtenaar B.

Op 23 maart 2004 verklaarde betrokken politieambtenaar B. tegenover de onderzoekster van het Bureau Nationale ombudsman onder meer het volgende:

"Ik ben politieambtenaar, tevens hulpofficier van justitie bij het regionale politiekorps Gelderland-Zuid, en ik herinner mij de zaak waar u het over heeft, nog goed.

Ik kan mij herinneren dat een gerechtsdeurwaarder begin juli 2003 mij in mijn functie van hulpofficier heeft benaderd met de vraag of ik bijstand zou willen verlenen bij de ingijzelingstelling van mevrouw Z, de ex-echtgenote van verzoeker, wegens het niet nakomen van de omgangsregeling voor hun kinderen. De gerechtsdeurwaarder heeft mij de rechterlijke uitspraak hierover laten lezen.

Op 3 juli 2003 ben ik met de gerechtsdeurwaarder naar de woning van de ex-echtgenote gegaan. Zij was niet thuis. Een vriendin van haar deed open, en deelde mee dat de ex-echtgenote was gevlucht met haar kinderen. De gerechtsdeurwaarder heeft nog gezocht, maar heeft haar die dag niet kunnen vinden. Ik kan me nog herinneren dat ik aan de gerechtsdeurwaarder heb gevraagd waar hij, na de ingijzelingstelling, de kinderen wilde onderbrengen. Het was namelijk de eerste keer dat de gerechtsdeurwaarder zo'n ingijzelingstelling moest uitvoeren. Hij had volgens mij weinig ervaring op dit gebied. Ik kan me echter niet meer herinneren of hij op deze vraag antwoord heeft gegeven.

Wij als politie nemen bij dit soort verzoeken om bijstand geen beslissingen hierover. Wij zijn mensen van actie, brengen de kinderen over naar het politiebureau en bekijken daar wat de beste oplossing is.

Op 3 november 2003 heeft dezelfde gerechtsdeurwaarder opnieuw een verzoek bij mij gedaan om bijstand te verlenen bij de ingijzelingstelling. Dit verzoek heb ik uitgezet bij mijn

collega, de heer S. Dit was zeer vroeg in de morgen. De heer S. is met de gerechtsdeurwaarder meegegaan, en heeft de ex-echtgenote en haar twee kinderen bij haar thuis aangetroffen. Zowel de ex-echtgenote als de kinderen zijn toen meegenomen naar het politiebureau.

Toen mijn dienst rond 8.30 uur aanving die dag, waren zowel de ex-echtgenote en de kinderen als de moeder en de zus van de ex-echtgenote op het politiebureau aanwezig. De ex-echtgenote had haar moeder en haar zus telefonisch gevraagd om naar het politiebureau te komen om haar kinderen op te vangen. Zowel de heer S. als de gerechtsdeurwaarder heeft dit telefoontje toegestaan. Ik zou dit ook hebben goedgekeurd, omdat ik niet zou weten op welke gronden ik dit zou moeten verbieden. Zeker nu het een civiele zaak betrof. De vader van de ex-echtgenote is later ook nog naar het politiebureau gekomen. De heer S. heeft de dienst, na een korte briefing, aan mij overgedragen. De ex-echtgenote is hierna, rond 9.30 uur, door de gerechtsdeurwaarder meegenomen naar het huis van bewaring te Zwolle. De ouders en de zus van de ex-echtgenote hebben de kinderen vervolgens mee naar huis genomen.

Ik kan mij nog herinneren dat de gerechtsdeurwaarder op het politiebureau telefonisch contact zocht met de advocaat van verzoeker. Dit lukte niet, en de gerechtsdeurwaarder was hier zeer ontstemd over.

Even later verscheen verzoeker op het politiebureau, in gezelschap van een mevrouw, waarschijnlijk zijn vriendin. Ik heb aan verzoeker uitgelegd dat zijn kinderen waren meegenomen door de ouders van zijn ex-echtgenote. Verzoeker is toen even weggeweest, en later weer teruggekomen met het verzoek aan mij om de kinderen bij de ouders van de ex-echtgenote op te halen en aan hem over te dragen. Hij had immers ook ouderlijk gezag over de kinderen.

Ik heb verzoeker hierop meegedeeld dat ik dat niet ging doen. Ik was op de hoogte van het gezamenlijk gezag over de kinderen, maar ik wist ook dat die dag, een maandag, de kinderen op grond van de bezoeksregeling bij hun moeder zouden zijn. Ik heb verzoeker uitgelegd dat ik van mening was dat de moeder die dag dan ook mocht bepalen waar de kinderen moesten worden ondergebracht. En zij had besloten om dit bij haar ouders te doen. Verzoeker was het hier echter duidelijk niet mee eens.

(...)

Ik weet dat de ex-echtgenote wel eens aangifte heeft gedaan tegen verzoeker van ontucht met zijn dochters. Als u mij vraagt of deze aangifte van invloed is geweest op mijn beslissing om de kinderen bij de ouders van de ex-echtgenote te laten, kan ik u zeggen dat dit totaal geen invloed heeft gehad. Ik heb mij slechts gebaseerd op de omgangsregeling van die dag. Op 3 november 2003 had de ex-echtgenote recht op omgang, en daarom mocht zij bepalen waar de kinderen zouden worden ondergebracht.

Als u mij de stelling van verzoeker voorlegt dat zijn advocaat duidelijke afspraken had gemaakt met de gerechtsdeurwaarder dat de kinderen zouden worden opgevangen in hun woning door onze senior projectagent jeugd, mevrouw Bo., en dat dit twee weken daarvoor was doorgesproken met de politie, kan ik u zeggen dat ik van deze afspraken helemaal niets afweet. Ik kan u slechts zeggen dat mevrouw Bo. pas na 3 november 2003 in opdracht van mij informatie is gaan vergaren over wat te doen in dit soort gevallen. Verder kan ik zeggen dat de gerechtsdeurwaarder op 3 november 2003 op het politiebureau telefonisch contact heeft gezocht met verzoekers advocaat, maar dat dit niet is gelukt. Zoals ik u al heb meegedeeld, was de gerechtsdeurwaarder hier zeer ontstemd over.

(...)

Ik kan u ten slotte zeggen dat ik naar mijn mening een goede beslissing heb genomen om de kinderen bij de ouders van de ex-echtgenote te laten. Zeker nu het een civiele zaak betrof, waarin wij slechts bijstand hebben verleend."

F. verklaring betrokken ambtenaar Bo.

Op 3 juni 2004 verklaarde betrokken politieambtenaar Bo. tegenover de onderzoekster van het Bureau Nationale ombudsman onder meer als volgt:

"Ik ben senior projectagent jeugd binnen het regionale politiekorps Gelderland-Zuid en ik kan mij de zaak waarover u het heeft, nog goed herinneren, omdat ik er veel mee bezig ben geweest.

Toen ik op 3 november 2003 op mijn werk kwam, werd ik over het voorval ingelicht. Mijn collega's B. en S. waren erbij geweest, en vroegen aan mij als jeugdcoördinator wat te doen in dit soort zaken. De kinderen meegeven aan de door de moeder aangegeven personen of aan de vader. Om nadere informatie te verkrijgen heb ik toen meerdere instanties gebeld, zoals het Advies- en meldpunt kindermishandeling, de Raad voor de Kinderbescherming en volgens mij ook nog Jeugdzorg. Ik wilde weten hoe dit juridisch in elkaar zat. In de beschikking van de rechtbank stond immers niets vermeld over wat te doen in dit soort situaties.

Uiteindelijk heb ik het antwoord gekregen van de Raad voor de Kinderbescherming te Arnhem. De Raad heeft mij die dag meegedeeld dat beide ouders het ouderlijk gezag hebben, maar dat volgens de omgangsregeling de moeder die dag de kinderen onder zich had. Zij is dan degene die mag bepalen wie voor haar kinderen zorgt. Toen ik de Raad vroeg of de kinderen op de dagen dat vader op grond van de omgangsregeling het recht op omgang heeft, aan vader moeten worden overgedragen, heeft de Raad geantwoord dat juridische gezien de kinderen inderdaad bij vader horen te zijn. Als de familie van de kinderen de kinderen op die dagen niet aan vader overdraagt, houdt moeder zich wederom niet aan de omgangsregeling. Het is echter niet aan de politie om dan de kinderen alsnog

over te dragen. Het blijft een civielrechtelijke zaak waarbij de vader zich via een advocaat in kort geding tot de rechter moet wenden. De rechter is de enige die ervoor kan zorgen dat in zijn beschikking ook wordt vastgelegd bij wie de kinderen moeten worden ondergebracht indien een ouder in gijzeling wordt gesteld.

De dagen na 3 november 2003 ben ik contactpersoon geweest in deze zaak. Zowel voor verzoeker als voor de instanties en voor de moeder van de kinderen, mevrouw Z.

Als u mij de stelling van verzoeker voorlegt dat zijn advocaat duidelijke afspraken had gemaakt met de gerechtsdeurwaarder dat de kinderen zouden worden opgevangen in hun woning door mij, en dat dit twee weken daarvoor was doorgesproken met de politie, kan ik u zeggen dat ik hiervan niets afweet. Pas op 3 november 2003 ben ik op de hoogte gesteld van dit gezin en hetgeen er op 3 november 2003 gebeurd was. Ik heb dus nooit iets besproken over de opvang van de kinderen. Later hoorde ik van collega's dat de gerechtsdeurwaarder al eens eerder om bijstand had gevraagd bij de ingijzelingstelling. Ook daar wist ik niets vanaf.

Als u mij de stelling van verzoeker voorlegt dat de politie, na de ingijzelingstelling van zijn ex-echtgenote, zijn ex-schoonouders heeft geadviseerd om de kinderen niet naar school te laten gaan, zeker niet op de dagen dat verzoeker recht op omgang had, kan ik u zeggen dat ik dit advies inderdaad heb gegeven. Dit heb ik in overleg met de school van de kinderen gedaan. Het was mij duidelijk dat verzoeker hoe dan ook de kinderen bij zich wilde hebben conform de omgangsregeling, en het was mij duidelijk dat de familie van verzoekers ex-echtgenote hier absoluut niet aan wilde meewerken. Hierdoor zou bij het ophalen van de kinderen van school een escalatie kunnen ontstaan tussen beide partijen, wat de kinderen veel schade zou berokkenen. Ik heb dit advies dus gegeven in het belang van de kinderen. Zo zouden zij wat rust kunnen krijgen bij opa en oma in de strijd tussen de ouders die, zeker na de aangifte van de ex-echtgenote van ontucht, sterk is opgelaaid.

Deze aangifte is bij mijn handelen naar verzoeker toe echter niet van invloed geweest. Ik weet dat de aangifte is geseponneerd wegens gebrek aan bewijs. Bij alles wat ik heb gedaan in deze zaak, heb ik alles geprobeerd te doen in het belang van de kinderen. In principe heeft verzoeker gelijk dat hij zijn kinderen mag zien, maar de familie zegt nee. En dan kan de politie weinig doen, omdat het een gerechtelijke zaak is.

Uit een door mij opgemaakte mutatie van 5 november 2003 leest u mij het volgende voor:

'Er is een afspraak op locatie gemaakt (...) dat er bij meldingen omtrent dit verhaal ALERT gereageerd gaat worden. Vader is een Joegoslaaf en we weten niet precies hoe hij in elkaar steekt maar wees uiteraard voorzichtig met het benaderen van deze man daar in het verleden verhalen waren dat hij een vuurwapen zou hebben en bij een schietclub zou gaan. Ik zal morgenochtend nog even aan H. vragen hoe dat nu in elkaar zit.'

U vraagt mij waarom ik dit over verzoeker heb gemuteerd en waarop ik deze gegevens heb gebaseerd. Ik kan u zeggen dat dit voor mij achteraf ook wel wat heftig klinkt, maar dat deze tekst niet persoonlijk is bedoeld. Wat ik bedoel is, dat verzoeker een Joegoslaaf is, en mijn ervaring met Joegoslaven die in aanraking met de politie komen is dat zij nogal onberekenbaar zijn. Ik wilde dit in de mutatie aan mijn collega's uit voorzorg doorgeven. Verder zeg ik daarbij dat als ik mij in verzoeker zou verplaatsen, ik geheel over de rooie zou gaan. Het gaat om kinderen en dan wordt iedereen fel.

Hoewel ik ze niet over één kam mag scheren, vond ik het, gezien mijn ervaringen, van belang om er naar mijn collega's toe bij te zetten dat het een Joegoslaaf betrof. Ik heb verder geen andere reden om aan te nemen dat verzoeker gevaarlijk is. Wel heb ik ooit in het bedrijfsprocessensysteem van ons korps gelezen dat er een verhaal bekend was over een vuurwapen. Ik heb dat verder niet nagetrokken, maar wel ter waarschuwing in de mutatie vermeld.

Ik kan mij voorstellen dat deze tekst voor verzoeker zeer partijdig overkomt, en dat verzoeker in het begin het gevoel heeft gehad dat de politie zich partijdig opstelde. Maar later heb ik met verzoeker en zijn vriendin gesproken, en hem uitgelegd waarom de politie op deze wijze heeft gehandeld. Verzoeker is een rustige vriendelijke man, en snapte volgens mij uiteindelijk wel waarom de politie het op deze manier heeft aangepakt. Verzoeker had het erg moeilijk met de hele situatie, en ik heb hem geadviseerd om ook aan zichzelf te denken en hulpverlening te gaan zoeken.

Ik heb naar eer en geweten gehandeld in deze zaak. Wat de politie heeft gedaan, is voor verzoeker niet acceptabel, maar wij hebben gehandeld puur in het belang van de kinderen om voor hen wat rust te creëren. Alleen wordt daar altijd wel één iemand de dupe van."

G. verklaring betrokken ambtenaar s.

Op 23 juni 2004 verklaarde betrokken politieambtenaar S. tegenover de onderzoekster van het Bureau Nationale ombudsman onder meer als volgt:

"Ik ben politieambtenaar van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid, en ik had op 3 november 2003 tussen 07.00 uur en 15.00 uur dienst als hulpofficier van justitie.

De betreffende deurwaarder had een verzoek ingediend bij het team Y van het korps om ondersteuning als sterke arm bij de ingijzelingstelling op 3 november 2003 van mevrouw Z, de ex-echtgenote van verzoeker. Deze ingijzelingstelling moest worden gedaan omdat mevrouw Z de omgangsregeling niet zou zijn nagekomen. (...)

Ik heb mij van tevoren ingelezen in het bedrijfsprocessensysteem van het korps, om mij te kunnen voorbereiden op wat voor soort situatie ik in de omgeving van mevrouw Z zou kunnen aantreffen. De rechterlijke uitspraak op grond waarvan de ingijzelingstelling moest plaatsvinden, heb ik niet gelezen.

Bij de woning aangekomen troffen wij de moeder van de kinderen, mevrouw Z, aan. Wij zijn naar binnengegaan en de deurwaarder heeft aan haar uitgelegd wat de bedoeling was, dus dat zij in gijzeling zou worden gesteld. Van tevoren had ik met de deurwaarder afgesproken dat wij geen lange sessies gingen houden in de woning, maar dat hij mevrouw Z mee naar het politiebureau zou nemen om daar in een gecontroleerde ruimte verder te discussiëren indien dat nodig zou zijn.

Toen wij binnen waren, waren de kinderen aan het huilen. Waarschijnlijk waren zij erg geschrokken van ons. Mevrouw Z was mijns inziens voorbereid op het bezoek van de deurwaarder en vertelde de kinderen dat zij een poosje naar een hotel ging.

Omdat er op dat moment niemand was om de kinderen op te vangen, hebben wij ook de kinderen naar het politiebureau meegenomen, om daar verder uit te zoeken waar zij zouden kunnen worden ondergebracht.

Op het politiebureau heb ik de deurwaarder gevraagd om na te denken over waar de kinderen naartoe moesten. Verder heb ik de deurwaarder gevraagd of hij contact had gezocht met de advocaat van verzoeker. Ook heb ik gevraagd waar de vader was, en hoe het precies zat met die bezoeksregeling. Volgens mij heb ik hier geen antwoord op gekregen.

Vervolgens heeft mevrouw Z in het bijzijn van de kinderen met de deurwaarder in een afgesloten ruimte overlegd waar de kinderen naartoe moesten. In deze ruimte was een telefoon aanwezig. Mevrouw Z heeft in de ruimte haar ouders gebeld met het verzoek om de kinderen te komen halen. Ik heb haar geen nadrukkelijke toestemming gegeven om dit telefoontje te plegen, maar ik zou ook niet weten waarom ik dit niet had moeten toestaan. De advocaat van verzoeker bleek niet bereikbaar.

Later heb ik ook nog om de rechterlijke uitspraak gevraagd op grond waarvan mevrouw Z in gijzeling moest worden gesteld. Ik kan u zeggen dat ik nog nooit zo'n situatie heb meegemaakt, waarbij de moeder op zo'n wijze van haar kinderen werd gescheiden. Ik begreep ook niet goed waarom het gebeurde op een dag dat de vader het bezoekrecht niet had. Ik heb dit aan de deurwaarder gevraagd, maar volgens mij realiseerde hij zich dit niet. Ik weet ook niet op grond waarvan hij tot zijn besluit is gekomen.

Korte tijd later zijn de moeder en de zus van mevrouw Z naar het politiebureau gekomen. Omdat zij nogal druk waren, heb ik ze toegesproken en uitgelegd wat er was gebeurd. Hierna werden zij rustig.

Vervolgens heb ik de zaak overgedragen aan mijn collega B., die op dat moment zijn dienst aanving.

Als u mij vraagt waarom ik verzoeker, als vader van de kinderen niet heb benaderd, kan ik u zeggen dat hij niet in de buurt was. Ik heb hem niet gezien. Wel heb ik aan de

deurwaarder gevraagd waar hij was. De advocaat van verzoeker bleek ook niet te bereiken. Verder had ik geen telefoonnummer van verzoeker. Ik moet u daarbij zeggen dat ik het ook niet echt een zaak vond van de politie om de vader te informeren. De politie is slechts gevraagd voor ondersteuning. De deurwaarder behoort het verder te regelen.

Het ging mij om de kinderen. Het was van groot belang dat zij in ieder geval ergens veilig werden ondergebracht. Of dit nu was bij de ouders van mevrouw Z of bij de vader, maakte mij niet zoveel uit.

Als u mij vraagt of mijn wetenschap van de aangifte van mevrouw Z tegen de vader van ontucht met zijn kinderen van belang is geweest bij de wijze waarop ik heb gehandeld, kan ik u zeggen dat zoiets altijd wel invloed heeft. Ik weet dat de zaak is geseponeerd. Ik had mij van tevoren ingelezen, en wist dus van de aangifte. Dit is echter niet de reden geweest dat ik verzoeker niet heb benaderd.

Verder blijf ik erbij dat het niet een taak van de politie is om te bepalen waar de kinderen naartoe moeten. Soms worden wij gedwongen tot het nemen van zo'n beslissing, maar in deze zaak regelde de moeder het zelf. Als wij zelf zo'n beslissing moeten nemen, proberen wij altijd eerst contact op te nemen met de jeugdhulpverlening om te kijken of het gezin bekend is en of de jeugdhulpverlening weet waar de kinderen naartoe kunnen.

Als u mij vraagt of ik wist of er van tevoren afspraken zijn gemaakt met verzoeker, kan ik u zeggen dat mij dat niet bekend is.

(...)

Ik kan u ten slotte zeggen dat ik het een erg vervelende situatie vond en ik vraag mij af of dit wel in het belang van de kinderen was. Ik vind dat iedereen zich aan de regels moet houden, dus ook mevrouw Z, maar ik vind het geen goede zaak om bij het niet nakomen van de regeling de moeder bij de kinderen weg te halen. Dit lijkt me niet verstandig en niet goed voor de kinderen. Maar hoe dan ook, dit is een beslissing van de deurwaarder geweest. Wij hebben slechts assistentie verleend."

h. verklaring getuige Sm.

Advocaat Sm. verklaarde op 24 juni 2004 tegenover de onderzoekster van het Bureau Nationale ombudsman onder meer het volgende:

"Ten tijde van de gedraging waarover verzoeker klaagt, was ik verzoekers advocaat. Dat ben ik trouwens nog steeds in de civiele kwestie omtrent de kinderen.

Voor zover ik mij kan herinneren heb ik enkele weken vóór de ingijzelingstelling op 3 november 2003 overleg gehad met deurwaarder R. (...). Ik was dus op de hoogte van de geplande datum van de ingijzelingstelling. Verzoeker overigens ook.

Met de deurwaarder had ik afgesproken dat ook de kinderen zouden worden meegenomen naar het politiebureau. Op het politiebureau zouden de kinderen dan worden overgedragen aan verzoeker. Als ik mij goed herinner heb ik enkele dagen voor de ingijzelingstelling aan de deurwaarder het 06-nummer van verzoeker gegeven.

Met verzoeker had ik afgesproken dat hij die dag 'standby' zou staan. Het leek mij namelijk niet verstandig als verzoeker op het politiebureau zou zijn als zijn ex-echtgenote daar nog was.

Ik ben ervan uitgegaan dat de deurwaarder na de ingijzelingstelling contact zou opnemen met verzoeker om de kinderen over te dragen. Toen ik later aan de deurwaarder vroeg, waarom dit niet was gebeurd, antwoordde hij dat de ex-echtgenote zelf al opvang had geregeld.

Als u mij vraagt waarom ik niet bereikbaar was in de vroege morgen van 3 november 2003, kan ik u zeggen dat ik rond die tijd nog niet op kantoor ben. Dit was mijns inziens ook niet nodig, omdat ik het telefoonnummer van verzoeker immers aan de deurwaarder had gegeven."

I. verklaring getuige R.

Kandidaat-gerechtsdeurwaarder R. verklaarde op 20 juli 2004 tegenover de onderzoekster van het Bureau Nationale ombudsman onder meer het volgende:

"Ik ben kandidaat-deurwaarder. De advocaat van verzoeker heeft ons deurwaarderskantoor verzocht om de tenuitvoerlegging van het vonnis van 3 september 2002 van de voorzieningenrechter, omdat de ex-echtgenote van verzoeker, mevrouw Z, de omgangsregeling ten aanzien van de kinderen niet was nagekomen. Gezien het vonnis mocht zij hiervoor in gijzeling worden gesteld.

Op 3 november 2003 werd een plaats aangeboden in het huis van bewaring te Zwolle om daar iemand in gijzeling te stellen. Op die datum ben ik, tezamen met politieambtenaar S., naar de woning van mevrouw Z gegaan om haar in gijzeling te stellen. Het was de eerste en enige keer dat ik een dergelijk vonnis ten uitvoer heb moeten leggen. Zo'n situatie komt bijna nooit voor, en wordt ook als gerechtsdeurwaarder als onprettig ervaren.

(...)

Alvorens ik naar de woning ging, heb ik nagedacht over waar de kinderen zouden moeten worden ondergebracht, gezien het feit dat de kinderen vier en vijf jaar oud waren, en het gegeven dat de moeder met de ouderlijke macht is bekleed en de dagelijkse zorg voor de kinderen had. Ook omdat moeder op de hoogte was van het feit dat zij zou (kunnen) worden gegijzeld, heb ik - en naar mijn mening ook het politiekorps - ervan mogen uitgaan dat mevrouw Z voorzieningen voor haar kinderen had getroffen.

Wel had ik het verzoek gekregen van de advocaat van verzoeker om de kinderen over te dragen aan verzoeker. De advocaat had mij hiertoe het mobiele telefoonnummer van verzoeker gegeven alsmede het mobiele telefoonnummer van de advocaat waarop ik hem zelfs buiten kantoor tijd zou kunnen bereiken.

Ten plaatse gekomen, bleek dat mevrouw Z was voorbereid op onze komst, zowel zij als haar kinderen waren op de hoogte van de ingijzelingstelling. Dit kwam waarschijnlijk omdat ik al eerder, in juli 2003 ter plaatse was geweest om haar in gijzeling te stellen. Ik heb haar toen niet aangetroffen, maar ben te woord gestaan door een vriendin.

De heer S. en ik hebben vervolgens besloten om zowel mevrouw Z als de kinderen over te brengen naar het politiebureau, zodat de zaak verder kon worden besproken op neutraal terrein. Mevrouw Z heeft mij laten weten dat haar kinderen zouden worden opgevangen door haar ouders. Met haar mobiele telefoon heeft zij toen haar ouders gebeld. Even later verschenen haar moeder en haar zus op het bureau, die de kinderen vervolgens hebben meegenomen.

Voordat ik mevrouw Z heb overgebracht naar het huis van bewaring in Zwolle, heb ik om 8.50 uur getracht de advocaat van verzoeker op zijn mobiele nummer te bereiken. Deze stond echter uit. Om 9.00 uur heb ik zijn secretaresse gesproken via het algemene kantoornummer. De advocaat was nog niet aanwezig. Om 9.10 uur heb ik de advocaat van verzoeker gesproken en hem gezegd dat de moeder had besloten dat de kinderen naar haar ouders zouden gaan. De advocaat van verzoeker gaf me toen te kennen dat dat formeel klopte en stemde daarmee in.

Als u mij vraagt waarom de ingijzelingstelling heeft plaatsgevonden op 3 november 2003, kan ik u zeggen dat dat afhing van de plaats in het huis van bewaring die op die dag werd aangeboden, waarbij moet worden aangetekend dat op verzoek van de advocaat van verzoeker is gevraagd om een plaats in het huis van bewaring op een andere dag dan een donderdag of vrijdag, omdat mevrouw Z volgens de advocaat van verzoeker zou begrijpen dat ze op een donderdag of vrijdag niet in de buurt van haar woning zou moeten zijn.

Ik heb het verder van de situatie laten afhangen waar de kinderen naartoe zouden gaan. Omdat de kinderen op dat moment bij de moeder waren, zij volgens de omgangsregeling die dag ook bij de moeder behoorden te zijn, en omdat de moeder zelf al opvang had geregeld bij haar ouders, heb ik geen bezwaar gezien waarom de kinderen niet door die ouders zouden kunnen worden opgevangen.

Hoewel de advocaat van verzoeker bij de opdrachtbrief anders had verzocht, heb ik, mede op grond van het hiervoor genoemde telefoongesprek met de advocaat van verzoeker, de beslissing van de moeder gerespecteerd.

Als u mij vraagt hoe dit soort ingijzelingstellingen gewoonlijk verloopt, kan ik u zeggen dat dit bijna nooit voorkomt. In het theoretische geval dat niemand iets voor de kinderen heeft geregeld, zou de gemachtigde of advocaat in kort geding bij de voorzieningenrechter kunnen vragen te bepalen waar de kinderen worden ondergebracht.

Als u mij vraagt of de politie het eens was met de beslissing om de kinderen mee te geven aan de ouders van mevrouw Z, kan ik u slechts zeggen dat mij niet is gebleken dat de politieambtenaren B. en S. het hiermee oneens waren."

J. verklaring getuige bl.

Voorzieningenrechter Bl. verklaarde op 9 september 2004 tegenover de onderzoekster van het Bureau Nationale ombudsman onder meer als volgt:

"Ik ben rechter in de rechtbank Arnhem en ik heb inzake de omgangsregeling voor de kinderen van verzoeker op 3 september 2002 een vonnis in kort geding gewezen, waarin - kortweg weergegeven - is bepaald dat de ex-echtgenote van verzoeker (moeder van de kinderen) gehouden was de eerder door de rechtbank vastgestelde omgangsregeling na te komen en dat, indien zij medewerking zou weigeren, lijfswang zou mogen worden toegepast.

U vraagt mij of ik als rechter op de hoogte ben van een bepaling of vaste procedure waaruit kan worden opgemaakt bij wie de kinderen worden ondergebracht, nadat een moeder in gijzeling wordt gesteld vanwege het in gebreke blijven bij een omgangsregeling.

Ik kan u hierop zeggen dat kinderen altijd onder gezag moeten worden geplaatst, dat wil zeggen moeten worden afgegeven aan een persoon die met het gezag belast is. Maar dat is slechts één zijde van de medaille, het gaat er ook om waar de kinderen hun vaste woon- of verblijfplaats hebben. Als, zoals meestal (en ook hier) het geval is, de kinderen hun vaste verblijfplaats bij de moeder hebben (die ook - mede - het gezag heeft) dan heeft de moeder het recht en tegelijk ook de plicht om een voorziening te treffen voor het geval zij niet in staat is voor de kinderen te zorgen. Die voorziening geldt dan als (vervanging van) de gewone verblijfplaats van de kinderen. Indien de vader (de andere ouder) het daar niet mee eens is, dient hij zich tot de rechter te wenden met het verzoek om de vaste verblijfplaats van de kinderen bij hem (of elders) te bepalen. Dat kan hij ook vragen als hij geen gezag heeft.

Als de moeder geen voorziening heeft getroffen, kan de andere ouder aan wie het gezag toekomt zich beroepen op zijn gezagsrecht.

Als de vaste verblijfplaats van de kinderen bij de ene ouder is, dan heeft in beginsel de andere ouder recht op omgang volgens een daartoe overeen te komen of (bij gebreke van overeenstemming daarover) bij rechterlijke beslissing vast te stellen regeling. Als er een omgangsregeling is vastgelegd door een rechter, dan moet die worden nagekomen,

behoudens uitzonderlijke omstandigheden. In het door u aan mij voorgelegde geval heeft de vader er dus recht op dat hij volgens de regeling omgang heeft met de kinderen (de gijzeling is immers een drukmiddel om de omgang te laten plaatsvinden), maar heeft hij tevens de plicht om na afloop van de omgang de kinderen weer terug te brengen naar de plaats waar ze hun gewone verblijfplaats hebben, d.w.z. naar de moeder of naar de door de moeder aangewezen persoon/personen die de dagelijkse zorg voor de kinderen heeft/hebben. De vader kan dus niet met een enkel beroep op zijn gezags- c.q. omgangsrecht de kinderen onder zich houden.

En voor het overige: bij beslissingen aangaande minderjarigen is één criterium doorslaggevend: het belang van de kinderen zelf."

K. nadere reactie verzoeker

Verzoeker gaf bij brief van 10 december 2004 onder meer de volgende nadere reactie:

"Hieronder vindt u mijn reactie op de verklaringen van de heer B., mevrouw Bo., en heer/mevrouw S. van de Politie (...), de deurwaarder de heer R. en tot slot van mijn advocaat de heer Sm.

Ik neem aan dat u de verklaringen zelf ook heeft gelezen. U zult zien dat de verklaringen van met name de ambtenaren van de Politie vol met tegenstrijdigheden (ook ten opzichte van eerder gedane verklaringen) zitten en dat ze elkaar vaak ook tegenspreken. Ik geef hieronder slechts een paar voorbeelden. Maar in het algemeen kan ik alleen maar concluderen dat er zeer onprofessioneel, partijdig en zelfs discriminerend is gehandeld. Deze conclusie had ik al eerder getrokken en was ook de reden waarom ik contact op heb genomen met de Nationale Ombudsman. Ik ben dan ook niet tevreden met alleen deze verklaringen. Wat schiet ik hiermee op? Ik wil graag uw advies wat mijn mogelijkheden nog zijn.

Zoals gezegd hieronder een aantal voorbeelden die mijn conclusie ondersteunen.

* Verklaring de heer B. Politie Y

Tijdens de voorbereiding van de eerste poging tot ingijzelingname die gepland stond op donderdag 3 juli had de heer B. contact met de deurwaarder en vroeg hem waar hij van plan was de kinderen onder te brengen, terwijl hij wist dat ik die dag omgang had met de kinderen. Bij de ingijzelingname van maandag 3 november stelde hij zich die vraag niet omdat hij zich nu wel kon herinneren dat ik de maandagen geen omgang had.

Hoe kan hij op basis van exact dezelfde informatie twee verschillende meningen vormen? Ik kan dit geen neutrale houding noemen.

Voorts zegt hij dat de Politie in zulk soort verzoeken om bijstand (ik benadruk bijstand!) geen beslissingen neemt. Maar dat heeft de Politie juist wel gedaan door de kinderen mee te geven aan de grootouders terwijl de Politie wist dat de opdracht van de deurwaarder was de kinderen mee te geven aan de vader.

Een tweede voorbeeld van deze tegenstrijdigheid is de allerlaatste passage van zijn verklaring: 'Ik kan u ten slotte zeggen dat ik naar mijn mening een goede beslissing heb genomen om de kinderen bij de ouders van de ex-echtgenote te laten. Zeker nu het een civiele zaak betrof, waarin wij slechts bijstand hebben verleend.'

Ook zegt de heer B. dat de aangifte van incest door mijn ex-vrouw niet mee heeft gespeeld in zijn beslissing de kinderen niet aan mij te geven. Maar in de verklaring van de heer/mevrouw S. van de Politie (...), de dienstdoende agent(e) tijdens de ingijzelingname, staat dat de aangifte tegen vader van ontucht met zijn kinderen altijd wel van invloed is op de wijze waarop ik heb gehandeld. Voorts zegt S. dat hij niet bekend was met de afspraken die gemaakt waren met verzoeker. Ook zegt hij dat de Politie slechts ter ondersteuning handelde en niet hoefde te oordelen over het doel van de ingijzelingname. Ook verklaart heer/mevrouw S. dat ik niet 'in de buurt' zou zijn geweest, hij heeft mij niet gezien. Ik was om half 8 bij het huis van mijn ex-vrouw. Ik was op het Politiebureau om 08.10 uur toen heeft de deurwaarder mij te woord gestaan. Daarna ben ik rond 09.10 uur op het Politiebureau geweest en heb ik een gesprek gehad met de heer B.

En dan nog een absurde verklaring van de heer S.: Het ging mij om de kinderen het was van groot belang dat zij ergens veilig werden ondergebracht. Of dit nu was bij vader of grootouders, dit maakte mij niet zoveel uit. Verderop in zijn verklaring zegt hij echter ook dat de grootmoeder heel druk overkwam op het Politiebureau. Dan zegt hij vervolgens dat de kinderen op een rustige plaats moeten verblijven. Dan vraag ik mij op mijn beurt weer af hoe hij deze onlogische redenering heeft kunnen maken: Kinderen naar een rustige plek bij een drukke oma???

In zijn verklaring vergeet de heer B. te zeggen dat de echte reden waarom ik de kinderen niet heb gekregen is dat hij bang was dat ik de kinderen zou ontvoeren. Dit heeft hij tegen mij gezegd aan de balie van de Politie (...) nadat de kinderen al aan hun grootouders mee waren gegeven. Ik heb hier een getuige van, een mevrouw die aanwezig was om aangifte te doen.

Verklaring mevrouw Bo.

Mevrouw Bo. begint haar verklaring met de mededeling dat haar collega's B. en S. haar op donderdagochtend 3 november (ze begon met werken) om raad vroegen wat te doen. Zij zegt dat ze meerdere instanties heeft gebeld waaronder Bureau Jeugdzorg, AMK en de Raad voor de Kinderbescherming. Nu vraag ik mij heel sterk af hoe het haar is gelukt om rond 8 uur half 9 's ochtends direct de juiste persoon bij drie instanties te kunnen bereiken.

Bovendien is het op zijn minst vreemd te noemen dat zij die acties pas toen ondernam en niet geruime tijd van te voren. De Politie wist ruim op tijd dat de ingijzelingname plaats zou vinden.

Een ander voorbeeld van tegenstrijdige verklaringen van mevrouw Bo. In de verklaring geeft ze aan dat verzoeker gelijk heeft dat hij de kinderen mag zien, maar de familie zegt nee (welke familie, ben ik dan geen familie???) en dan kan de politie weinig doen.....

Echter een mutatie in het bedrijfsprocessensysteem op 3 november (...) laat zien: Wij geven in GEEN geval de kinderen aan vader mee.

En dan nog het slappe verhaal over 'de Joegoslaaf'. Dit is zo vernederend en discriminerend dat ik hier zelfs helemaal geen zin in heb om op in te gaan. Het is heel verontrustend in de huidige Nederlandse maatschappij dat een Politie zulke uitspraken kan doen. Bovendien ben ik geen Joegoslaaf maar een zeer aangepaste Nederlander. Ik ben ook heel benieuwd waar de Politie (...) het feit dat ik een wapen zou hebben op baseert. 'Op basis van verhalen'...???"

Achtergrond

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering

1. Artikel 585

"De rechter kan op verlangen van de schuldeiser de tenuitvoerlegging bij lijfswang toestaan van:

a. vonnissen en beschikkingen, voor zover zij een veroordeling tot iets anders dan het betalen van geld inhouden;

(...)"

2. Artikel 592, eerste lid

"De deurwaarder heeft voor de ingijzelingstelling van de schuldenaar toegang tot elke plaats, voor zover dat redelijkerwijs voor de vervulling van zijn taak nodig is. (...)."

3. Artikel 595

"De deurwaarder kan de sterke arm verzoeken bij de aanhouding bijstand te verlenen."